

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 640

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 august 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 323 din 9 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală.....	2–5
Decizia nr. 325 din 9 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală	5–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
91. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru aprobarea Metodologiei valorificării rezultatelor activităților operaționale desfășurate la nivelul Ministerului Afacerilor Interne	9–15
978. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectorul cadastral nr. 1 din unitatea administrativ-teritorială Sacu, județul Caraș-Severin	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 323**

din 9 mai 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. c)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Merkit Ali Erdem, Merkit Ali Ekber, Merkit Ali Ekrem, Merkit Ali Ozgur, Merkit Yildirim, Kisioglu Cagdas și Holban Eugen în Dosarul nr. 2.844/114/2015/a3 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 987D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă pentru autorii excepției, domnul avocat Pavel Abraham, din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, în cauză, s-a prezentat și doamna traducător autorizat de limba turcă, Bahtiar Cioroiu.

4. De asemenea, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate și depune note scrise. În acest sens susține că noțiunea de identitate atribuită investigatorului sub acoperire este criticabilă și vine în contradicție cu dispozițiile Constituției. Astfel, instituția investigatorului sub acoperire, spre deosebire de legea procesuală anterioară, este definită de actualul Cod de procedură penală, însă această definiție nu este clară, precisă și previzibilă, întrucât prin identitatea unui investigator sub acoperire nu se poate înțelege atribuirea unei alte calități, profesii sau îndeletniciri pe care acesta nu le deține în viața reală. De aceea, face trimitere la accepțiunea legală a folosirii investigatorilor sub acoperire potrivit Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, Legii nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, Legii nr. 300/2002 privind regimul juridic al precursorilor folosiți la fabricarea ilicită a drogurilor, Legii nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, precum și Codului de procedură penală din 1968.

6. Reprezentantul Ministerului Public arată că, în cauză, sunt incidente dispozițiile art. 224¹ din Codul de procedură penală din 1968 și susține că Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a Curții Constituționale referitoare la sintagma „în vigoare” nu este aplicabilă, deoarece, fiind vorba de o normă de procedură penală, care și-a încetat efectele prin intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, aceasta nu mai poate fi considerată

ca fiind în vigoare, iar orice alt act de procedură întocmit sub imperiul normelor procesual penale vechi urmează să fie analizate din perspectiva actualului Cod de procedură penală. De aceea, susține că dispozițiile legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei.

7. Pe fondul excepției, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 148 alin. (4) din Codul de procedură penală, investigatorul sub acoperire este întotdeauna un lucrător operativ din cadrul poliției judiciare. Așadar, nu se poate susține că i s-a atribuit acestuia o altă calitate decât aceea pe care o avea, iar aspectele particulare ce rezultă din cauză nu sunt de natură a conferi caracter neconstituțional dispozițiilor legale criticate. De altfel, instituția investigatorului sub acoperire este consacrată în actele internaționale la care România este parte, ca, de exemplu, în Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care reglementează inclusiv posibilitatea formării unor anchete comune de anchetă cu posibilitatea folosirii unor investigatori sub acoperire.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 6 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.844/114/2015/a3, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Merkit Ali Erdem, Merkit Ali Ekber, Merkit Ali Ekrem, Merkit Ali Ozgur, Merkit Yildirim, Kisioglu Cagdas și Holban Eugen într-o cauză penală având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva Încheierii de cameră preliminară nr. 25 din 3 februarie 2016, pronunțată de Tribunalul Buzău în Dosarul nr. 2.844/115/2015/a3.

9. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece nu este definită sintagma „*identitatea atribuită investigatorului sub acoperire*”. În acest sens se face trimitere la accepțiunea legală a folosirii investigatorilor sub acoperire potrivit Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, Legii nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, Legii nr. 300/2002 privind regimul juridic al precursorilor folosiți la fabricarea ilicită a drogurilor, Legii nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, precum și Codului de procedură penală din 1968. Așa fiind, unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă, iar modalitatea intruzivă prin care organul de urmărire penală are posibilitatea ca, apelând la interpretarea sintagmei „*identitatea investigatorului sub acoperire*” să ofere investigatorului o altă calitate, inclusiv cea de polițist care folosește emblema Poliției Române — Poliția Rutieră este de natură să încalce dispozițiile constituționale menționate.

10. Ingerința statului în exercitarea drepturilor mai sus menționate, deși prevăzută de lege, nu este formulată clar, riguros și exhaustiv pentru a oferi încredere cetățenilor,

caracterul strict necesar într-o societate democratică nu este pe deplin justificat, iar proporționalitatea măsurii nu este asigurată prin reglementarea unor garanții corespunzătoare, sintagma „*identitatea atribuită investigatorului sub acoperire*” permițând organului de urmărire penală să comită o intruziune în viața privată a individului, nu numai prin atribuirea unei alte identități investigatorului, ci chiar prin atribuirea unei alte calități, profesii sau îndeletniciri pe care nu le deține în viața reală.

11. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă, deoarece autorii acesteia nu au arătat în concret în ce constă contrarietatea reclamată, Curtea neputându-se substitui autorului în ce privește invocarea unor texte constituționale pretins încălcate, și, în secundar, neîntemeiată, deoarece prevederile legale contestate nu împiedică partea interesată să se adreseze unei instanțe de judecată care să analizeze cauza atât în ce privește aspectele de fapt, cât și cele de drept. Totodată, nu este limitat nici dreptul părții interesate de a se apăra ori de a promova căile de atac ordinare prevăzute de lege, aceasta beneficiind de toate garanțiile procesuale specifice unui proces echitabil.

14. Mai mult, normele de reglementare a competenței instanțelor judecătorești, a gradelor de jurisdicție, precum și a căilor de atac constituie reguli de procedură, a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, se poate face numai prin lege.

15. Dispozițiile art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală sunt conforme și cu prevederile art. 53 din Constituție, întrucât nu dispun restrângerea unor drepturi sau libertăți în alte condiții decât cele prevăzute de textele constituționale invocate de autorii excepției.

16. În sfârșit, **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată nici în ce privește pretinsa contradicționalitate a prevederilor criticate cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului legal al autorilor excepției, notele scrise depuse de către acesta din urmă, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Utilizarea investigatorilor sub acoperire sau cu identitate reală și a colaboratorilor*, care au următorul conținut: „(2) *Măsura se dispune de procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță care trebuie să cuprindă, în afara mențiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): [...]*

c) identitatea atribuită investigatorului sub acoperire.”

20. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției

și a legilor, art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate dispun cu privire la utilizarea investigatorilor sub acoperire sau cu identitate reală și a colaboratorilor. Prin urmare, legiuitorul a înțeles să utilizeze în cadrul metodei speciale de cercetare trei categorii de persoane și anume, investigatorul sub acoperire, investigatorul cu identitate reală și colaboratorul.

22. Potrivit dispozițiilor art. 148 alin. (10) din Codul de procedură penală, „*În situații excepționale, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1), iar folosirea investigatorului sub acoperire nu este suficientă pentru obținerea datelor sau informațiilor ori nu este posibilă, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate autoriza folosirea unui colaborator, căruia îi poate fi atribuită o altă identitate decât cea reală. Dispozițiile alin. (2)—(3) și (5)—(9) se aplică în mod corespunzător.*” Așa fiind, prin exceptarea aplicării în mod corespunzător a dispozițiilor art. 148 alin. (4) din Codul de procedură penală, este evident că un colaborator nu este membru al poliției judiciare și poate fi orice persoană din cercul suspectilor sau care a interacționat cu zona infracțională și care poate aduce probe în dovedirea infracțiunilor. Astfel, întrucât, în numeroase situații, infiltrarea unui investigator sub acoperire sau cu identitate reală este imposibil de realizat din cauza condițiilor concrete referitoare la clandestinitatea structurii infracționale sau a relațiilor din cadrul grupurilor, organele judiciare pot racola un membru al rețelei infracționale sau o persoană care poate pătrunde în interiorul ei grație încrederii de care beneficiază în rândul membrilor.

23. Investigatorul sub acoperire ori cel cu identitate reală este, potrivit art. 148 alin. (4) din Codul de procedură penală, un *lucrător operativ din cadrul poliției judiciare* sau, în cazul investigării infracțiunilor contra securității naționale și infracțiunilor de terorism poate fi folosit ca investigator sub acoperire și un lucrător operativ din cadrul organelor de stat care desfășoară, potrivit legii, activități de informații în vederea asigurării securității naționale. Spre deosebire de investigatorul sub acoperire, cel cu identitate reală nu primește o identitate falsă, ci acționează în nume propriu (spre exemplu, un polițist care cumpără droguri pentru a strânge probe într-o cauză de corupție în rândul polițiștilor). Cu alte cuvinte, ținând seama de rațiunea necesității utilizării unui investigator sub acoperire, adică a unui polițist din cadrul poliției judiciare, este evident că acesta va avea o identitate fictivă, sens în care, potrivit dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală, ordonanța procurorului care dispune măsura trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală, atât activitățile pe care investigatorul sub acoperire este autorizat să le desfășoare și perioada pentru care s-a autorizat măsura, **cât și identitatea atribuită investigatorului sub acoperire**. Identitatea fictivă presupune, în mod obiectiv și rațional, nu numai o identitate referitoare la nume ori date de stare civilă, ci și un anumit statut profesional sau social, în absența căruia devine imposibil de realizat obiectivul pentru care s-a procedat la o astfel de măsură de cercetare. Practic, este un non sens să se utilizeze un investigator sub acoperire cu nume ireal, dar despre care se cunoaște că este polițist. Conferirea unui statut profesional și social fictiv reprezintă alături de o identitate, de asemenea, fictivă, instrumentele necesare puse la îndemâna investigatorului sub acoperire pentru a folosi — în vederea străngerii probelor necesare în condiții care să asigure atât

siguranța acestora, cât și confidențialitatea investigației — anumite înscrisuri contrafăcute sau alterate în orice mod (acte de identitate, diplome de studiu, certificate de înregistrare a unei societăți) sau anumite obiecte (autoturisme, arme substanțe interzise), întrucât, potrivit art. 148 alin. (7) din Codul de procedură penală, investigatorii și colaboratorii pot folosi orice înscrisuri sau obiecte necesare pentru acoperire, iar activitatea persoanei care pune la dispoziție sau folosește înscrisurile ori obiectele nu constituie infracțiune.

24. Prin urmare, din interpretarea sistematică a dispozițiilor mai sus menționate rezultă că sintagma „*identitatea investigatorului sub acoperire*” are un înțeles univoc, neputându-se susține că sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5).

25. De asemenea, potrivit art. 8 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „*Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.*” Cu toate acestea, paragraful 2 al art. 8 mai sus menționat consacră în abstract posibilitatea amestecului unei autorități publice în exercitarea acestui drept, în măsura în care acțiunea lor este prevăzută de lege și se subsumează unei necesități determinate de apărarea securității naționale, siguranței publice, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertățile altora.

26. Or, dispozițiile legale criticate, după ce enumeră situațiile în care poate fi dispusă metoda specială de supraveghere sau cercetare constând în autorizarea folosirii investigatorului sub acoperire, respectiv atunci când există suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârșirea anumitor infracțiuni de o gravitate deosebită, instituie și alte condiții referitoare la imposibilitatea obținerii în alt mod a probelor ori a identificării făptuitorului, suspectului ori inculpatului ori cu privire la existența pericolului pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare. De aceea, numai în situația în care, în urma evaluării, se constată că măsura este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică, atunci justificarea utilizării investigatorului sub acoperire își găsește temei în art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și reprezintă astfel expresia firească a caracterului necesar pe care aceasta îl are, în caz contrar, existând riscul unui abuz, care ar depăși aceste limite instituite de art. 8 paragraful 2 din Convenție, potrivit căruia „*Nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora*”.

27. Așa fiind, nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate afectează prevederile constituționale ale art. 20, precum și dispozițiile art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

28. În sfârșit, Curtea constată că prevederile art. 148 alin. (1) și (9) din Codul de procedură penală dispun cu privire la posibilitatea procurorului de a autoriza folosirea investigatorilor sub acoperire pe o durată de maximum 60 de zile, care poate fi prelungită, pentru motive temeinic justificate, pe o durată totală care nu poate depăși un an, cu excepția anumitor infracțiuni. Așa cum s-a arătat, autorizarea măsurii nu este la discreția necondiționată a procurorului, ea putând fi dispusă numai în condițiile art. 148 alin. (1) lit. a)—c) din același cod. Prin urmare, legiuitorul a instituit suficiente garanții specifice dreptului la un proces echitabil, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor care trebuie îndeplinite, a

instituirii anumitor limite cu privire la durata autorizării, a obligativității procurorului de a sesiza judecătorul de drepturi și libertăți în măsura în care investigatorul sub acoperire urmează să îndeplinească și alte acțiuni referitoare la înregistrări audio, video, audio-video sau prin fotografiere. De altfel, asigurarea protecției datelor de identificare a investigatorului sub acoperire este impusă de necesitatea asigurării pentru acesta — precum și pentru ceilalți cetățeni care ar fi expuși prin declararea identității reale — a dreptului la viață, la integritate fizică și libertate individuală, valori inerente statului de drept, în conformitate cu dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție.

29. În acest sens, astfel cum Curtea de la Strasbourg a statuat în numeroase ocazii, Convenția nu împiedică utilizarea, în etapa de investigare, a informatorilor anonimi (a se vedea Hotărârea din 26 martie 1996, pronunțată în Cauza *Doorson împotriva Țărilor de Jos*, paragraful 69). Așa fiind, ceea ce prevalează din perspectiva dreptului la un proces echitabil constă în faptul că probele obținute dintr-o operațiune sub acoperire să nu fie singurul temei pentru condamnarea reclamantului (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2009, pronunțată în Cauza *Bykov împotriva Rusiei*, paragraful 98). Totodată, un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil constă în faptul că urmărirea penală, inclusiv elementele urmăririi care au legătură cu procedura, trebuie să aibă un caracter contradictoriu și trebuie să existe o egalitate a armelor între acuzare și apărare. Înainte de a putea dispune o soluție de condamnare, toate probele împotriva unui inculpat trebuie prezentate, în mod obișnuit, în ședință publică, în prezența acestuia, în scopul dezbaterii contradictorii. Există excepții de la acest principiu, dar acestea nu trebuie să încalce dreptul la apărare; de regulă, acest drept impune ca inculpatului să i se acorde o ocazie adecvată și corespunzătoare de a contesta o declarație a unui martor al acuzării și de a-l interoga pe acesta, fie în momentul audierii acestuia, fie într-o etapă ulterioară a procesului. Cu toate acestea, pot exista interese concurente, precum securitatea națională sau nevoia de a proteja martorii care riscă represalii sau de a nu divulga metodele poliției de anchetare a unei infracțiuni, care trebuie puse în balanță cu drepturile inculpatului (a se vedea Hotărârea din 25 februarie 2014, pronunțată în Cauza *Văduva împotriva României*, paragrafele 38, 39).

30. Având în vedere aceste exigențe, Curtea constată că, potrivit art. 148 alin. (8) din Codul de procedură penală, investigatorii sub acoperire pot fi audiați ca martori în cadrul procesului penal în aceleași condiții ca și martorii amenințați, prin audierea lor fără ca aceștia să fie prezenți, prin intermediul mijloacelor audiovideo de transmitere, cu vocea și imaginea distorsionate conform art. 127 lit. d) din Codul de procedură penală. Or, din această perspectivă, este evident că acuzatul are posibilitatea de a contesta o astfel de mărturie, iar, potrivit art. 129 alin. (3) din Codul de procedură penală, subiecții procesuali principali, părțile și avocații acestora pot adresa întrebări martorului audiat în condițiile de mai sus. Așa fiind, nu se poate susține că inculpatul nu beneficiază de un proces echitabil, deoarece dificultățile cauzate apărării sunt suficient compensate prin procedura urmată de autoritățile judiciare, sens în care o eventuală condamnare nu poate fi bazată exclusiv pe declarația unui astfel de martor amenințat cu identitate protejată, deoarece, potrivit art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța va hotărî motivat, cu trimitere la toate probele evaluate (deci și asupra unei astfel de declarații), putând dispune condamnarea doar atunci când are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

31. În sfârșit, Curtea constată că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Merkit Ali Erdem, Merkit Ali Ekber, Merkit Ali Ekrem, Merkit Ali Ozgur, Merkit Yildirim, Kisioglu Cagdas și Holban Eugen în Dosarul nr. 2.844/114/2015/a3 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 325

din 9 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Camelia Florinela Roșu și Mihai Roșu în Dosarul nr. 12.076/63/2015/a15.1 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.022D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea penală nr. 95 din 20 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 12.076/63/2015/a15.1, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Camelia Florinela Roșu și Mihai Roșu într-o contestație formulată împotriva unei încheieri prin care a fost dispusă prelungirea duratei arestării preventive.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației și a legilor, deoarece sintagma „*privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică*” reprezintă o încălcare a principiului legalității, în sensul că nu se înțelege ce înseamnă „*stare de pericol pentru ordinea publică*”, cu atât mai mult cu cât nu se poate referi la pericolul săvârșirii unei fapte de natură penală, deoarece ipoteza aceasta este acoperită de teza ultimă a art. 223 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.

6. Alăturarea situației în care, deși nu există suspiciunea rezonabilă că s-ar pregăti săvârșirea unei noi fapte penale, măsura arestării preventive poate fi, totuși, necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică face ca,

practic, măsura să poată fi dispusă în orice fel de situație, exprimarea legiuitorului fiind mult prea largă și vagă, de așa natură încât prin „ordine publică” să se poată înțelege totalitatea normelor dintr-un sistem de drept.

7. Tot prin prisma principiului legalității se poate observa că, potrivit art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi dispuse *„dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni”*. Așadar, față de conținutul art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală, raportat la art. 223 alin. (2) din același cod, rezultă că una dintre condițiile cumulative prevăzute în ultimul text învederat se suprapune, în realitate, pe dispoziția prevăzută de art. 223 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, cu diferența că reglementarea din primul alineat al art. 223 este precisă, comparativ cu teza din alineatul al doilea, care are în vedere „o stare de pericol”, raportată la noțiunea de ordine publică, aceasta din urmă cuprinzând totalitatea normelor imperative dintr-un sistem de drept, nu neapărat cele ce vizează raporturi juridice de conflict penal.

8. O altă încălcare a principiului legalității este determinată și de lipsa trimiterii la indicii factuale, de natură a crea posibilitatea aprecierii ca îndeplinită a condiției pericolului pentru ordinea publică, chiar și prin simpla rezonanță socială a faptelor comise, prin ipoteză socialmente periculoase, cu consecința practică a posibilității constatării ca îndeplinită a acestei condiții ori de câte ori se pretinde că s-a săvârșit o faptă penală.

9. De asemenea, deși prima condiție prevăzută de art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală se referă la fapte expres și limitativ enumerate a căror pedeapsă prevăzută de lege să fie de 5 ani sau mai mare, legiuitorul având, deci, în vedere o anumită gravitate, a doua condiție se definește prin prima, primul element enumerat pentru evaluarea stării de pericol pentru ordinea publică, fiind, din nou, evaluarea gravității faptei, ca și când această faptă ar putea fi mai gravă decât gravă.

10. Al doilea element vizează circumstanțele reale ale faptei penale (modul și circumstanțele de comitere a faptei), astfel că, în final, starea de pericol pentru ordinea publică derivă din pericolul social generic și pericolul social concret al infracțiunii pretins săvârșite, elemente de natură a fi luate în considerare la individualizarea legală și judiciară a pedepsei, iar nu în scop de prevenție.

11. Așa fiind, autorii excepției apreciază că sunt încălcate dispozițiile constituționale referitoare la libertatea individuală, în sensul că reținerea și arestarea sunt permise și în alte cazuri decât cele prevăzute de lege, câtă vreme art. 202 din Codul de procedură penală descrie trei situații, iar art. 223 alin. (2) din același cod — aproape orice situație.

12. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, criteriile indicate în cuprinsul

art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală nu pot și nu trebuie să fie analizate individual, independent de celelalte, niciunul dintre acestea neavând o prevalență asupra altora în ce privește formularea unei concluzii privind existența sau, dimpotrivă, inexistența pericolului pentru ordinea publică. Astfel, așa cum gravitatea faptelor și limitele de pedeapsă nu pot constitui singurele temeiuri pentru a dispune arestarea preventivă, nici lipsa antecedentelor penale ori buna conduită (anterioară) a inculpatului nu ar putea duce, prin ele însele, la concluzia lipsei pericolului pentru ordinea publică. Pe cale de consecință, sintagma „privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică” trebuie corelată cu celelalte prevederi ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 223 alin. (2), cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive*, din Codul de procedură penală, care, la data sesizării instanței de contencios constituțional aveau următorul conținut:

„(2) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălarea banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.”

19. Ulterior, prin art. II pct. 49 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, dispozițiile legale criticate au fost modificate, preluând, din perspectiva criticilor formulate, soluția legislativă anterioară. Așa fiind, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin acest din urmă act normativ. Prevederile legale criticate au următorul conținut:

„(2) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei

persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, o infracțiune privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive, trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede, timbre sau de alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate în mod ilegal, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.”

20. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației și a legilor și art. 23 referitor la *Libertatea individuală*.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 144 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 27 aprilie 2016, s-a statuat că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, care pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și care au drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii suspectului ori inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni — art. 202 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală. Ele vizează starea de libertate a suspectului/inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare, reglementarea lor reflectând principiile înscrise în art. 23 din Constituție privind garantarea libertății individuale. Caracterul rezonabil al măsurii arestării preventive este apreciat prin raportare la gravitatea infracțiunii săvârșite, complexitatea și specificul cauzei, astfel încât prin durata sa să permită realizarea scopului pentru care a fost instituită, respectiv garantarea bunei desfășurări a procesului penal în toate fazele sale.

22. Prin Decizia nr. 558 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 14 august 2015, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 223 alin. (2) sunt constituționale, sens în care s-a reținut că situația în care lăsarea în libertate a inculpatului prezintă pericol concret pentru „ordinea publică” este în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 131, care statuează că Ministerul Public apără „ordinea de drept”. De aceea, de vreme ce, în procesul penal din România, procurorul acționează ca apărător al intereselor generale ale societății, dar și ale părților din proces, în spiritul legalității, atunci cele două noțiuni de „ordinea de drept” și „ordinea publică” nu se exclud și nu se află în contradicție, fiind într-o relație de interdependentă, sens în care ordinea de drept se concretizează în ordinea publică prin asigurarea respectării legii penale.

23. Totodată, în jurisprudența sa, Curtea de la Strasbourg a expus patru motive fundamentale acceptabile pentru arestarea preventivă a unei persoane suspectate că ar fi săvârșit o infracțiune: pericolul ca acuzatul să fugă, riscul ca acesta, odată pus în libertate, să împiedice administrarea justiției, să săvârșească noi infracțiuni sau să tulbure ordinea publică (a se vedea Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Jiga împotriva României*, paragraful 75). Prin urmare, însăși instanța europeană a admis faptul că gravitatea deosebită a unei fapte ori chiar reacția publicului la aceasta poate genera o perturbare socială de natură să justifice, cel puțin pentru scurt timp, arestarea preventivă. De aceea, în situații excepționale, acest factor poate fi avut în vedere în măsura în care dreptul intern îl recunoaște — la fel ca în art. 223 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală, sens în care o astfel de detenție este, în viziunea Convenției, legitimă dacă ordinea publică astfel tulburată este amenințată în continuare.

24. Așa fiind, **existența pericolului pentru ordinea publică** se stabilește nu numai în funcție de natura și gravitatea faptei, relevantă de limitele de pedeapsă ori de modul și circumstanțele de comitere, sau numai de determinarea unei stări de neîncredere a opiniei publice în exercitarea atribuțiilor organelor judiciare pentru protecția cetățenilor împotriva unor astfel de fapte reprobabile, dar și de alte elemente, care trebuie îndeplinite cumulativ, referitoare la persoana arestată, și anume anturajul, mediul din care aceasta provine, existența antecedentelor penale ori a altor împrejurări privitoare la ea. Faptul că, în anumite situații, temeiul unic și decisiv al privării de libertate îl poate constitui doar trezirea unor sentimente de indignare în rândul opiniei publice nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare concretă a legii, ce ține de resortul exclusiv al instanțelor de judecată de drept comun. În plus, în chiar Hotărârea din 5 iulie 2007, pronunțată în Cauza *Hendriks împotriva Olandei*, paragrafele 44, 45 și 63, Curtea europeană a statuat că scopul principal al dispozițiilor art. 5 este de a preveni privațiuni arbitrare sau nejustificate de libertate, motiv pentru care argumentele pro și contra eliberării nu trebuie să fie „generale și abstracte”. De aceea, persistența suspiciunii rezonabile că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție *sine qua non* pentru legalitatea continuării detenției, dar, cu trecerea timpului, acest lucru nu mai este suficient, motiv pentru care instanța europeană a statuat că este necesar a se stabili dacă celelalte motive judiciare, rezultat al unei „diligente speciale” în vederea revizuirii detenției, sunt relevante și suficiente pentru continuarea detenției. Altfel spus, o perioadă de detenție rezonabilă nu poate fi evaluată în mod abstract, ci, în funcție de fiecare caz în parte, vor fi avute în vedere caracteristicile sale speciale. În aceeași cauză, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai statuat că „un motiv serios de siguranță publică care necesită privarea imediată de libertate” poate fi admis ca factor legitim de luare în considerare, pentru a se decide dacă este necesară și justificată plasarea sau menținerea unui suspect în arest preventiv. Prin urmare, în lumina art. 5 din Convenție, aceste motive pot fi „relevante” și „suficiente” pentru luarea sau pentru prelungirea unui arest preventiv.

25. Totodată, Curtea Constituțională a mai statuat că, pe baza dispozițiilor contestate, inculpatul nu este considerat vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, ci se constată numai că există probe cu privire la suspiciunea săvârșirii unei infracțiuni de o anumită gravitate, temei suficient pentru a se putea lua măsura arestării preventive ca mijloc pentru desfășurarea normală a procesului penal, astfel cum se prevede și în art. 5

pect. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pe de altă parte, garanțiile procesuale pe care legea le oferă inculpatului și, în special, dreptul acestuia de a se plânge împotriva măsurii arestării preventive atestă conformitatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile art. 24 din Constituție, care impun ca măsura arestării preventive să se ia numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Astfel, judecătorul de drepturi și libertăți, sesizat conform art. 224 alin. (2) din Codul de procedură penală, după ce stabilește termenul de soluționare a propunerii de arestare preventivă, fixând data și ora la care soluționarea va avea loc, le va comunica procurorului, care are obligația de a asigura prezența inculpatului. Totodată, ziua și ora se aduc la cunoștința avocatului inculpatului, căruia, la cerere, i se pune la dispoziție dosarul cauzei pentru studiu. În plus, inculpatul aflat în stare de libertate se citează pentru termenul fixat. Așa fiind, soluționarea propunerii de arestare preventivă se face numai în prezența inculpatului, în afară de cazul când acesta lipsește nejustificat, este dispărut, se sustrage ori, din cauza stării sănătății, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate nu se prezintă sau nu poate fi adus în fața judecătorului, asistența juridică a inculpatului fiind obligatorie. Totodată, după ce îi aduce la cunoștință infracțiunea de care este acuzat și dreptul de a nu face nicio declarație, judecătorul de drepturi și libertăți îl audiază pe inculpatul prezent despre fapta de care este acuzat și despre motivele pe care se întemeiază propunerea de arestare preventivă formulată de procuror. De asemenea, încheierea prin care se dispune măsura privativă de libertate este supusă căilor de atac, punerea în libertate a celui arestat fiind obligatorie dacă au încetat temeiurile care au determinat-o ori au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii. De asemenea, în cazul respingerii propunerii de arestare preventivă, potrivit art. 227 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecătorul de drepturi și libertăți poate dispune aplicarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b)—d) din Codul de procedură penală, respectiv, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune sau arestul la domiciliu, după cum, în acord cu art. 242 alin. (2) din Codul de

procedură penală, măsura arestării preventive se poate înlocui la cerere sau din oficiu cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) din același cod. În plus, în faza de judecată, potrivit art. 208 alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța este datoare să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu sau dacă au apărut temeiuri noi care să justifice menținerea acestor măsuri, sens în care, când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive și nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii, se va dispune revocarea acesteia și punerea în libertate a celui afectat de măsură, dacă nu este arestat în altă cauză.

26. Toate acestea nu reprezintă altceva decât o reflectare subsumată a unei garanții procesuale de o deosebită însemnătate, destinată prevenirii arestărilor abuzive, și anume aceea consacrată de art. 23 alin. (7) din Constituție, potrivit căruia încheierile instanței privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege. Totodată, normele constituționale de la art. 23 alin. (9) și (10) arată că punerea în libertate a celui arestat este obligatorie, dacă motivele măsurii arestării au dispărut, persoanei arestate rezervându-i-se, pe de altă parte, chiar dreptul de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Așa fiind, acest ansamblu de garanții procesuale, expres reglementate în Constituție, este de natură să asigure protejarea oricărei persoane față de orice arestare efectuată cu încălcarea legii.

27. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Camelia Florinela Roșu și Mihai Roșu în Dosarul nr. 12.076/63/2015/a15.1 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei valorificării rezultatelor activităților operaționale desfășurate la nivelul Ministerului Afacerilor Interne

Având în vedere dispozițiile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare, ținând seama că domeniul operațional reprezintă o componentă importantă a activităților structurilor Ministerului Afacerilor Interne și că, în actul de conducere al instituției, ministrul afacerilor interne trebuie să asigure cadrul normativ necesar organizării în bune condiții a acestor activități,

luând în considerare faptul că valorificarea rezultatelor activităților operaționale contribuie la îndeplinirea misiunilor Ministerului Afacerilor Interne,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia valorificării rezultatelor activităților operaționale desfășurate la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Metodologia se aplică de către Departamentul pentru Situații de Urgență, Poliția Română, Jandarmeria Română, Poliția de Frontieră Română, Inspectoratul General de Aviație al Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratul General

pentru Situații de Urgență, Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, Inspectoratul General pentru Imigrări și structurile subordonate acestora, precum și de către Direcția generală management operațional, denumite în continuare *unități interesate*.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 26 iulie 2017.
Nr. 91.

ANEXĂ

METODOLOGIA

valorificării rezultatelor activităților operaționale desfășurate la nivelul Ministerului Afacerilor Interne

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Metodologia are ca scop stabilirea cadrului general de organizare a procesului de valorificare a rezultatelor activităților operaționale desfășurate de către unitățile interesate.

Art. 2. — Prin valorificarea rezultatelor activităților operaționale se urmărește atingerea următoarelor obiective:

a) fructificarea experienței acumulate în domeniile de competență ale unităților Ministerului Afacerilor Interne, denumit în continuare *M.A.I.*;

b) facilitarea schimbului de informații, cunoștințe, idei, concepte, experiență acumulată, pentru pregătirea, îndeplinirea și îmbunătățirea activităților viitoare;

c) perpetuarea bunelor practici și evitarea repetării deciziilor eronate;

d) actualizarea manualelor și documentelor specifice managementului intern.

Art. 3. — (1) Valorificarea rezultatelor activităților operaționale se realizează prin intermediul lecțiilor învățate.

(2) *Lecția învățată* reprezintă cunoștințele sau informațiile însoțite de concluzii și recomandări rezultate/extrase din experiențe și/sau observații colectate pe timpul acțiunilor, misiunilor sau exercițiilor, denumite în continuare *activități specifice*, precum și din studii de specialitate, care au fost

validate și care, prin punere în aplicare, conduc la îmbunătățirea performanțelor.

(3) Îmbunătățirea performanțelor vizează corectarea disfuncționalităților apărute în organizarea, planificarea, conducerea, execuția, resursele necesare desfășurării activităților specifice, inclusiv formarea profesională a personalului participant.

Art. 4. — (1) *Sistemul de lecții învățate* reprezintă ansamblul tuturor resurselor unităților interesate implicate în procesul de lecții învățate.

(2) Direcția generală management operațional, denumită în continuare *D.G.M.O.*, coordonează și îndrumă metodologic unitățile interesate, pentru implementarea, desfășurarea și dezvoltarea sistemului de lecții învățate.

(3) Conducerea unităților interesate trebuie să prevadă atribuții în domeniul lecțiilor învățate, în fișa postului personalului încadrat în structurile de management operațional/prevenire sau din cadrul altor structuri, denumit în continuare *personal de specialitate*.

Art. 5. — (1) *D.G.M.O.* operaționalizează baza documentară centralizată, iar unitățile interesate constituie baza documentară proprie, în care sunt introduse lecțiile identificate și lecțiile învățate, pe nivel de competență.

(2) Fluxul informațional constituit pentru diseminarea rapidă a datelor și informațiilor se realizează între structuri, pe cale ierarhică.

CAPITOLUL II Atribuții și responsabilități

Art. 6. — (1) D.G.M.O. îndeplinește următoarele atribuții:

a) coordonează personalul de specialitate din cadrul unităților interesate, în realizarea activităților din domeniul lecțiilor învățate;

b) partajează informațiile din baza documentară centralizată, în format electronic, pentru a fi accesibile unităților interesate;

c) centralizează, procesează, analizează și furnizează datele și informațiile obținute de la unitățile interesate, diseminează lecțiile învățate;

d) participă la elaborarea proiectelor de ordine, instrucțiuni, regulamente, metodologii, planuri și alte reglementări interne, în domeniul lecțiilor învățate;

e) elaborează rapoarte privind lecțiile învățate, necesare procesului de planificare a acțiunilor, și colaborează cu unitățile interesate, pentru asigurarea fluxului de informații și date.

(2) Unitățile interesate îndeplinesc următoarele atribuții:

a) colectează observații, date și informații în domeniul lecțiilor învățate;

b) prezintă propuneri/recomandări cu variante de măsuri pentru soluționarea problemelor, inclusiv pentru stabilirea responsabilităților de rezolvare a acestora;

c) identifică și recomandă, prin personalul de specialitate, modalități de îmbunătățire a activității în domeniul lecțiilor învățate;

d) gestionează și actualizează baza documentară proprie;

e) organizează și efectuează activități în domeniul lecțiilor învățate, în vederea asigurării aplicării unitare a reglementărilor interne.

Art. 7. — (1) Personalul de specialitate din cadrul D.G.M.O. are următoarele responsabilități:

a) analizează, conform solicitărilor unităților interesate, cerințele de analiză de nivel integrat;

b) identifică și formulează propuneri/modalități concrete de îmbunătățire a procesului de lecții învățate/de perfecționare a sistemului de lecții învățate;

c) participă, independent sau în cadrul unor echipe de evaluare, la procesul de colectare a observațiilor, datelor și informațiilor;

d) evaluează rezultatele activităților specifice domeniului lecțiilor învățate;

e) întocmește, cu sprijinul personalului de specialitate din unitățile interesate, Buletinul informativ privind lecțiile învățate și îl diseminează, cu sprijinul structurilor de profil, cu respectarea normelor de protecție a informațiilor clasificate;

f) asigură transmiterea/primirea, dacă situația o impune, la/de la alte instituții din Sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională a documentelor cu caracter integrat, în domeniul lecțiilor învățate.

(2) Personalul de specialitate din cadrul unităților interesate are următoarele responsabilități:

a) centralizează, procesează, analizează, furnizează datele și informațiile obținute, prin colectare directă și/sau indirectă, și comunică lecțiile învățate unităților interesate, în scopul îmbunătățirii activității;

b) prezintă propuneri/recomandări cu variante de măsuri pentru soluționarea disfuncționalităților identificate;

c) formulează și diseminează lecțiile învățate, în domeniul de competență;

d) participă la elaborarea proiectelor de ordine, regulamente, instrucțiuni, metodologii, planuri și alte reglementări interne în domeniul lecțiilor învățate.

(3) Șeful/comandantul unității implicate poate stabili și alte responsabilități specifice personalului de specialitate, în funcție de domeniul de competență.

CAPITOLUL III Etapile procesului de lecții învățate

SECȚIUNEA 1

Prezentarea etapelor

Art. 8. — (1) *Procesul de lecții învățate* constă în ansamblul de activități organizate și desfășurate, pe etape, în conformitate cu dispozițiile șefului/comandantului unității interesate.

(2) Etapele procesului de lecții învățate sunt:

a) etapa I — pregătirea pentru observarea și colectarea datelor și informațiilor;

b) etapa a II-a — observarea și colectarea datelor și informațiilor;

c) etapa a III-a — analiza datelor și informațiilor;

d) etapa a IV-a — avizarea notei de informare;

e) etapa a V-a — implementarea și monitorizarea lecțiilor identificate;

f) etapa a VI-a — validarea lecțiilor identificate;

g) etapa a VII-a — valorificarea și diseminarea lecțiilor învățate.

(3) Dinamica procesului de lecții învățate este prevăzută în anexa nr. 1.

SECȚIUNEA a 2-a

Descrierea etapelor

§1. Etapa I

Art. 9. — Pregătirea pentru observarea și colectarea datelor și informațiilor specifice cuprinde următoarele activități:

a) planificarea activităților;

b) precizarea obiectivelor ce urmează a fi analizate și evaluate.

§2. Etapa a II-a

Art. 10. — (1) Observarea datelor și informațiilor se poate realiza în mod activ/direct și/sau pasiv/indirect.

(2) Observarea activă/directă a datelor și informațiilor, pe timpul desfășurării unei activități specifice, se efectuează prin stocarea informației colectate, într-un format structurat, și oferirea posibilității reacesării ulterioare.

(3) Observarea pasivă/indirectă se realizează prin obținerea datelor și informațiilor din analiza rapoartelor după activitatea specifică sau a oricărui tip de document, considerat relevant pentru activitatea de lecții învățate.

(4) Activitatea de observare și colectare de date și informații este o obligație a întregului personal din cadrul unităților M.A.I. care participă la activitățile specifice.

Art. 11. — (1) Colectarea datelor și informațiilor se realizează prin completarea, cu datele și informațiile observate, a Formularului pentru consemnarea lecției identificate, observației, datei colectate, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 2.

(2) Formularul se completează de către personalul participant la activitate/personalul de specialitate și se avizează de către șeful unității interesate/activității/misiunii.

(3) Șeful/comandantul unității interesate, care monitorizează modul de desfășurare a activităților, stabilește și modul de clasificare/relevanță a lecțiilor identificate, respectiv nominalizează, acolo unde este cazul, alte unități interesate, astfel:

a) relevante pentru unitatea interesată care le-a identificat;

b) relevante pentru mai multe unități interesate;

c) nerelevante.

(4) Colectarea datelor și informațiilor se realizează în cadrul:

a) activităților specifice interne, interinstituționale sau externe;

b) analizelor unor evenimente și situații care au avut loc în trecut;

c) testărilor, evaluărilor și verificărilor;

d) activităților de cooperare internațională în domeniile de competență ale M.A.I.;

e) acțiunilor de intervenție desfășurate de către serviciile de urgență profesionale.

(5) Indiferent de durata unei activități specifice, termenul de completare a formularului de colectare a datelor și informațiilor nu trebuie să depășească 15 zile lucrătoare de la data încheierii activității specifice.

(6) La activitățile la care participă mai multe unități interesate, formularul de colectare a datelor și informațiilor se completează de către fiecare dintre acestea, conform domeniului de competență.

§3. Etapa a III-a

Art. 12. — (1) Analiza datelor și informațiilor are rolul de a evidenția aspectele pozitive și negative referitoare la activități, precum și direcțiile de urmat în continuare.

(2) Activitatea de analiză cuprinde următoarele faze:

a) stabilirea obiectivelor pe baza cerințelor beneficiarului — obiectivele formulate trebuie să fie clare, demonstrabile și realizabile;

b) pregătirea analizei — se organizează activitățile și se colectează datele și informațiile specifice lecțiilor învățate, înainte de desfășurarea activităților;

c) efectuarea analizei — pe timpul desfășurării unei activități;

d) analizarea datelor după desfășurarea activității specifice — se elaborează concluzii pe baza cărora se fac recomandări;

e) redactarea notei de informare.

(3) Algoritmul cerințelor de analiză este prevăzut în anexa nr. 3.

(4) Beneficiarul lecției învățate este unitatea M.A.I., direct interesată de îmbunătățirea performanțelor.

Art. 13. — Nota de informare cuprinde:

a) denumirea și descrierea datelor și informațiilor analizate;

b) măsurile/sarcinile propuse pentru soluționare;

c) recomandări privind structura responsabilă pentru soluționare;

d) domeniile de aplicabilitate vizate, în care pot fi aduse îmbunătățiri și descrierea acestora pe scurt;

e) recomandări pentru ca lecția identificată să fie luată în considerare/validată;

f) impactul probabil asupra activităților dacă problema nu este soluționată.

§4. Etapa a IV-a

Art. 14. — (1) Personalul de specialitate prezintă nota de informare comandantului/șefului unității interesate, care dispune avizarea, în baza următoarelor cerințe:

a) aplicabilitatea corespunzătoare a cerințelor pentru unitățile interesate;

b) valoarea lecției care trebuie să corespundă cerințelor beneficiarului;

c) obiectivitatea, bazată pe constatări reale, studiu și investigare atentă;

d) claritatea lecției, care trebuie să ajute beneficiarul să înțeleagă conținutul acesteia fără a avea cunoștințe suplimentare referitoare la contextul, cadrul general care a condus la identificarea problemei respective;

e) activitatea, numărul de participanți, locul de desfășurare, generalități privind modul de desfășurare a activității specifice;

f) indicatori de interoperabilitate ținând cont de nivelul și apartenența forțelor participante;

g) recomandări și propuneri.

(2) Nota de informare avizată capătă valoarea de lecție identificată.

§5. Etapa a V-a

Art. 15. — (1) Implementarea și monitorizarea lecțiilor identificate se fac de către personalul de specialitate, care urmărește îndeplinirea măsurilor și recomandărilor.

(2) Măsurile și recomandările reprezintă ceea ce trebuie făcut pentru obținerea unui rezultat pozitiv sau pentru evitarea repetării unei greșeli.

(3) La implementarea și monitorizarea lecțiilor identificate sunt avute în vedere:

a) unitatea interesată care implementează și monitorizează lecția;

b) stadiul în care se află lecția identificată: în curs de implementare, avizată, validată, stabilire măsuri, învățată;

c) domeniul de activitate la care se referă lecția identificată;

d) nivelul de clasificare;

e) structura responsabilă.

§6. Etapa a VI-a

Art. 16. — (1) Validarea lecțiilor identificate urmărește confirmarea faptului că implementarea măsurilor și recomandărilor inițiale a dus la îmbunătățirea performanțelor.

(2) Pentru ca lecțiile identificate să devină lecții învățate, personalul de specialitate al unității interesate prezintă comandantului/șefului unității raportul de validare a lecției identificate, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 4.

(3) După aprobarea raportului de validare a lecției identificate, documentul are caracterul unei lecții învățate.

§7. Etapa a VII-a

Art. 17. — (1) Valorificarea lecțiilor învățate răspunde nevoilor de pregătire, planificare și organizare a activităților specifice și se realizează prin integrarea rezultatelor obținute în documente de lucru, manuale, regulamente, instrucțiuni, ordine sau publicații M.A.I.

(2) Lecțiile învățate pot fi implementate în norme interne doar la nivelul unităților interesate și rămân în bazele documentare, cu specificarea formei de valorificare a acestora.

(3) Lecțiile învățate care nu sunt introduse în norme interne se mențin în bazele documentare și, în funcție de situație, pot fi implementate pe timpul/după executarea activităților specifice.

(4) Lecțiile învățate se publică în Buletinul informativ al M.A.I. privind lecțiile învățate sau în alte publicații de specialitate și se diseminează structurilor M.A.I., în funcție de domeniul de competență al acestora.

Art. 18. — Diseminarea lecțiilor învățate are rolul de a facilita schimbul de informații, în scopul îmbunătățirii performanțelor activităților specifice, în cadrul domeniului de aplicabilitate, și se realizează de către personalul de specialitate din cadrul D.G.M.O.

CAPITOLUL IV Dispoziții finale

Art. 19. — (1) Lecțiile identificate se introduc în baza documentară proprie constituită la nivelul unității interesate, iar lecțiile învățate se raportează la D.G.M.O. pentru implementarea în baza documentară centralizată.

(2) În situația în care lecția identificată depășește autoritatea sau competența unității interesate care a identificat-o, se înaintează D.G.M.O. sau structurii care are autoritatea și resursele necesare pentru soluționare.

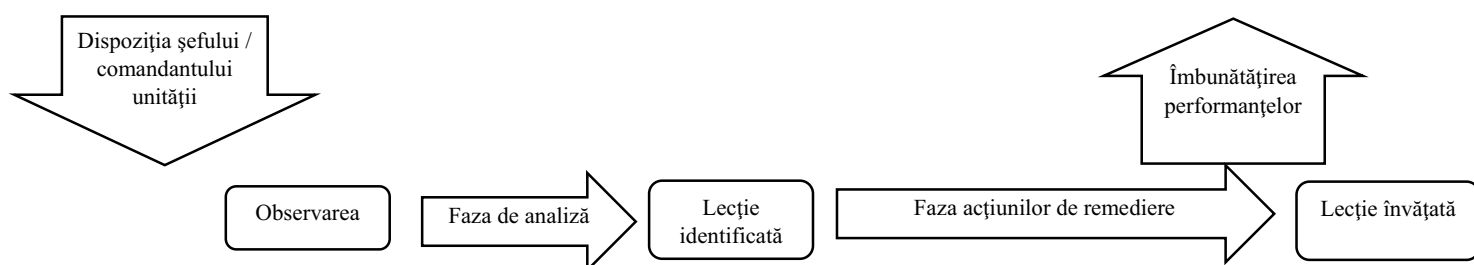
(3) Domeniile și subdomeniile specifice unităților interesate se pot completa în funcție de specificul fiecărei structuri, potrivit listei prevăzute în anexa nr. 5, și pot fi actualizate ori de câte ori situația impune.

Art. 20. — (1) Personalul de specialitate realizează, centralizează și actualizează permanent baza documentară cu lecții învățate.

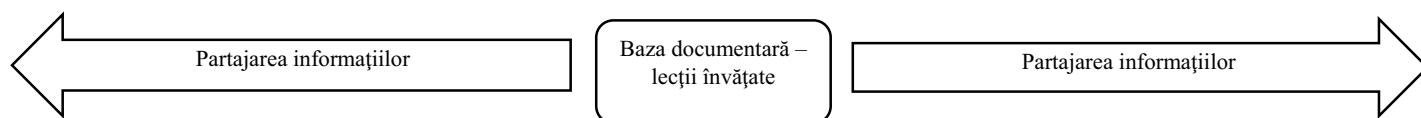
(2) Bazele documentare constituite la nivelul unităților interesate se conectează la baza documentară centralizată.

Art. 21. — Anexele nr. 1—5 fac parte integrantă din prezenta metodologie.

Dinamica procesului lecțiilor învățate

Pregătirea pentru observarea și colectarea datelor și informațiilor	Observarea și colectarea datelor și informațiilor	Analiza datelor și informațiilor		Avizare	Implementare și monitorizare	Validare		Valorificare și diseminare
		Etape		Cerințe:				
Planificarea activităților; Precizarea obiectivelor ce urmează a fi analizate și evaluate	Observare activă/directă Observare pasivă/indirectă; Colectarea datelor și informațiilor	Stabilirea obiectivelor; Pregătirea analizei; Efectuarea analizei; Analizarea datelor post activitate/misiune; Redactarea notei de informare.	Lecție identificată	Aplicabilitatea cerințelor; Valoarea lecției; Obiectivitatea; Claritatea lecției; Activitatea, numărul de participanți, locul de desfășurare, generalități; Observații referitoare la evenimentul produs; Indicatori de interoperabilitate; Indicatori privind condițiile de desfășurare a activității; Lecția care trebuie învățată; Recomandări și propuneri.	Ceea ce trebuie făcut pentru obținerea unui rezultat pozitiv sau pentru evitarea unei greșeli.	Confirmarea faptului că implementarea măsurilor și recomandărilor inițiale a dus la îmbunătățirea performanțelor; Raportul de validare.	Lecție învățată	Integrarea rezultatelor obținute în documente de lucru, manuale, regulamente; Facilitarea schimbului de informații, în scopul îmbunătățirii performanțelor misiunilor.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

Avizat
Şeful unităţii/activităţii/misiunii
Gradul militar/profesional

.....
Numele şi prenumele

Formular pentru consemnarea lecţiei identificate, observaţiei, datei colectate

1. Date generale

STRUCTURA INIȚIATOARE:	
Domeniu	Data constatării:
Subdomeniu	Actualizat:
Evenimentul: se consemnează denumirea activităţii/misiunii/exerciţiului	Clasificare:

2. Titlu — denumirea lecţiei identificate, a observaţiei sau a problemei

3. Constatare

4. Detaliere

5. Concluzie

6. Recomandare de implementare

7. Structura principal responsabilă

8. Termen de îndeplinire

9. Comentariu

10. Persoană de contact

Nume, prenume:	Grad:	Unitatea Ministerului Afacerilor Interne:
Telefon:		Fax:
E-mail:	Locaţie/adresă:	

11. Mod de relevanță:

- relevante pentru unitatea interesată care le-a identificat
- relevante pentru mai multe unități interesate ..... (de exemplu: Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul General al Jandarmeriei Române, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență etc.)
- nerelevante

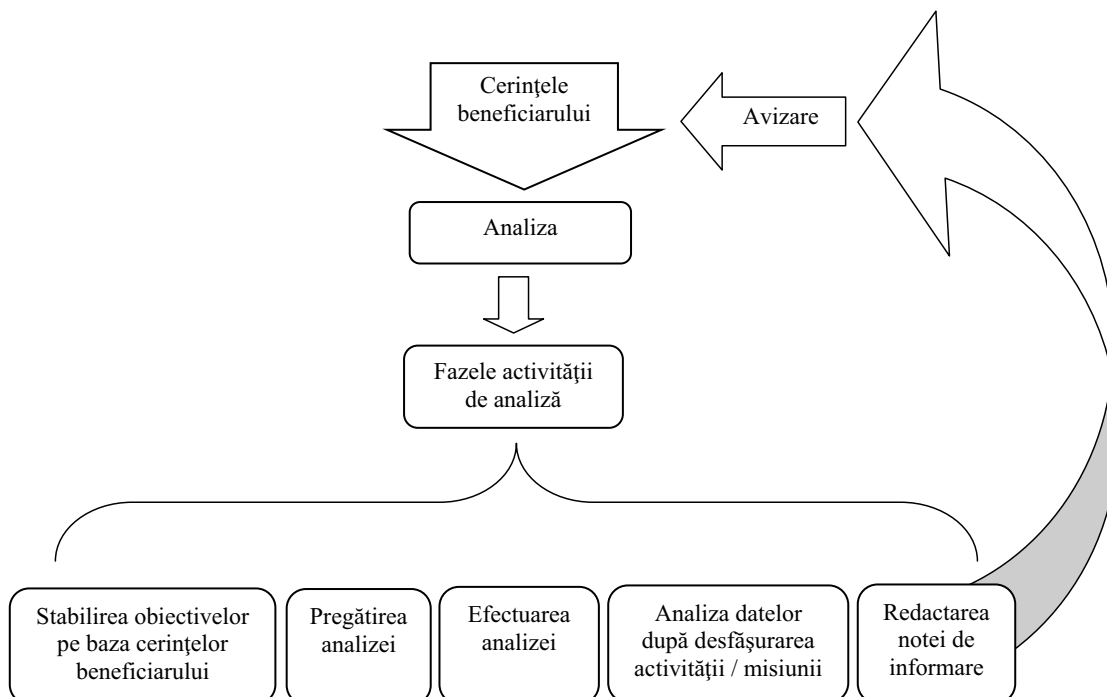
NOTĂ:

La completarea acestui formular se vor avea în atenție următoarele precizări:

- la rubrica „Evenimentul” se înscrie denumirea exercițiului/misiunii sau principalei activități din plan, în cadrul căreia s-a făcut constatarea;
  - să se formuleze un „Titlu” care să dea o indicație rezonabilă asupra conținutului observației/ lecției identificate. Acesta trebuie să fie scurt, dar specific. Un titlu scurt și expresiv facilitează utilizarea lecției prezentate prin intermediul bazei de date;
  - la rubrica „Constatare” se declară scurt, factual, ceea ce s-a întâmplat și cu ce se diferențiază aceasta față de ce era planificat sau față de ce se aștepta să se întâmple. Această declarație poate fi una pozitivă (de exemplu: ceva ce s-a observat că a mers mai bine decât se aștepta sau decât merge de obicei), sau una negativă (de exemplu: s-a întâmplat ceva ce NU trebuia să se întâmple, sau ceva ce trebuia să se întâmple NU s-a întâmplat). Detaliile se vor prezenta în rubrica următoare;
  - la rubrica „Detaliere” se explică cum și de ce problema constatată diferă de așteptări. Aici sunt prezentate motivele succesului sau eșecului și sunt analizate circumstanțele. Detalierea amplifică declarația de la rubrica „Constatare” și răspunde la toate întrebările „Cine, Ce, Unde, Când, De ce și Cum” cu privire la problema observată. Trebuie să exploreze toți factorii aparent contributori, printr-o analiză amănunțită a problemei constatate. Dacă o problemă nu a putut fi rezolvată, aici se explică de ce. ATENȚIE! Nu se repetă în această rubrică ceea ce s-a prezentat la rubrica „Constatare”;
  - rubrica „Concluzie” este un sumar, o declarație rezumat a lecției care a fost învățată din acea experiență, pe baza unei investigații amănunțite a cauzelor de bază (de la rădăcină) a problemei constatate. Aceasta trebuie să rezulte într-o manieră logică din informațiile prezentate la rubricile „Constatare” și „Detaliere”. ATENȚIE! Concluzia nu trebuie să conțină recomandări;
  - rubrica „Recomandare de implementare” trebuie să sublinieze acțiunea sugerată. Recomandarea trebuie să identifice exact ce trebuie să fie schimbat și cum ar trebui făcută aceasta. Recomandarea capătă caracterul unui ordin atunci când este necesară o acțiune imediată, în mod special pentru evitarea unor noi eșecuri/pierderi, sau a fost aprobată printr-un plan de acțiune;
  - „Structura principal responsabilă” este unitatea interesată sau structura subordonată acesteia la nivelul căreia au fost constatate deficiențe și pentru care se propun măsuri pentru remedierea neajunsurilor și îmbunătățirea performanțelor;
  - „Termen de îndeplinire”: propunerea formulată de structura principal responsabilă, pentru remedierea deficiențelor constatate;
  - rubrica „Comentariu” cuprinde orice alte informații adiționale cu privire la conținutul constatării sau lecției identificate, la aprecierea celui care completează formularul;
- Mod de relevanță: șeful structurii stabilește importanța și modul de transmitere a datelor și informațiilor din formularul de colectare și bifează una din cele 3 opțiuni:
- a) relevante pentru unitatea interesată care le-a identificat;
  - b) relevante pentru mai multe unități interesate — caracter integrat și nominalizarea acestora (de exemplu: IGPR, IGJR, IGSU etc.);
  - c) nerelevante.

ANEXA Nr. 3*)
la metodologie

Algoritmul cerințelor de analiză

*) Anexa nr. 3 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 4
la metodologieAprob
Şeful unităţii.....
Gradul militar/profesional
Numele şi prenumele**R A P O R T**
de validare a lecţiilor identificate (structura-cadru)

1. Baza legală în temeiul căreia s-a organizat activitatea
2. Sinteza activităţilor desfăşurate:
  - perioada/data şi locul de desfăşurare;
  - obiectivele stabilite/activităţi;
  - măsuri şi sarcinile îndeplinite;
  - unitatea/unităţile participante
3. Deficienţe/observaţii constatate
4. Resurse alocate şi eficienţa utilizării acestora
5. Lecţia/lecţiile identificată/identificate
6. Propuneri de perfecţionare a activităţii
7. Anexe

Întocmit,
Personal de specialitate.....
Gradul militar/profesional
Numele şi prenumeleANEXA Nr. 5
la metodologie**LISTA**
cu domeniile şi subdomeniile specifice pentru configurarea bazei documentare cu lecţii identificate/învăţate

Nr. crt.	Unitatea interesată ¹	Domeniu ²	Codificare domeniu	Subdomenii ³	Codificare domeniu
1	IGPR	Se completează conform atribuţiilor funcţionale specifice fiecărei unităţi interesate, prevăzute în actele normative de organizare şi funcţionare.		<ul style="list-style-type: none"> • planificarea • conducerea • execuţia • logistica • formarea profesională 	
2	IGJR				
3	IGPF				
4	IGSU				
5	IGAv				
6	IGI				
7	ANRSPS				

¹ Inspectoratul General al Poliţiei Române (IGPR), Inspectoratul General al Jandarmeriei Române (IGJR); Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră (IGPF); Inspectoratul General pentru Situaţii de Urgenţă (IGSU); Inspectoratul General de Aviaţie al Ministerului Afacerilor Interne (IGAv); Inspectoratul General pentru Imigrări (IGI); Agenţia Naţională a Rezervelor de Stat şi Probleme Speciale (ANRSPS).

² Se poate completa în funcţie de specificul unităţii interesate.

³ Pentru fiecare domeniu se pot completa subdomeniile în funcţie de specificul unităţii interesate.

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN**pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectorul cadastral nr. 1 din unitatea administrativ-teritorială Sacu, județul Caraș-Severin**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (2) lit. p) și art. 15 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se declară închise vechile evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectorul cadastral nr. 1 din unitatea administrativ-teritorială Sacu, județul Caraș-Severin, ca urmare a finalizării lucrărilor sistematice de cadastru și deschiderii noilor cărți funciare.

Art. 2. — (1) De la data deschiderii cărților funciare din oficiu orice alte evidențe de cadastru și publicitate imobiliară se înlocuiesc pentru sectorul cadastral nr. 1 din unitatea administrativ-teritorială Sacu, județul Caraș-Severin, cu planul cadastral și noile cărți funciare.

(2) Vechile evidențe se păstrează în arhiva biroului teritorial și pot fi consultate pentru istoric.

(3) Identificarea și numerotarea imobilelor cuprinse în titlurile de proprietate emise în baza legilor fondului funciar sau alte acte de proprietate, planuri și alte evidențe cadastrale și de publicitate imobiliară anterioare realizării cadastrului și deschiderii noilor cărți funciare, în sectorul cadastral nr. 1 din unitatea administrativ-teritorială Sacu, județul Caraș-Severin, își pierd valabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 21 iulie 2017.
Nr. 978.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

